

Долинай Микола Петрович (22.07.1894 – 29.03.1970) – громадсько-політичний діяч Закарпаття. Народився у с.Довге Поле Марамороського комітату (тепер Румунія) в сім'ї греко-католицького священика. Після смерті батька (1896) виховувався в родині свого діда по матері, священика і винахідника жнивarki Августина Енковського (1833-1923), який тоді жив у с.Стеблівка Хустського району. Після закінчення народної школи (1904) був відправлений до Ужгорода в притулок, звідки і поступив до Ужгородської гімназії. Закінчив медичний факультет Будапештського університету (1912-1918), одержавши диплом доктора медицини. Навчаючись у Будапешті, підтримав ідею виходу Закарпаття із складу Угорщини (грудень 1918) і возз'єднання з Україною (21 січня 1919). Був обраний секретарем Центральної Руської Народної Ради. Протягом міжвоєнного періоду працював лікарем в Ужгороді, а в останні роки і керівником лікарні. До 1926 був членом соціал-демократичної партії, а потім вступив до Християнсько-Народної партії, яку очолював А.Волошин (1926-1938). Був у складі делегації від Закарпаття на Віденському арбітражі (2 листопада 1938), а після його закінчення увійшов до складу демілітаризованої комісії, яка діяла в Будапешті. Коли Ужгород було передано Угорщині, М.Д. переїхав до Хуста, де працював за фахом до 15 березня 1939. З його ініціативи футбольна команда «СК Русь» була перейменована в «Український спортивний клуб Хуст». Головою обрали М.Д. Користуючись великим авторитетом серед населення, він був обраний членом Українського Національного Об'єднання (24 січня 1939) та послом до Сойму Карпатської України (12 лютого 1939). 9 березня 1939 став заступником міністра, а 15 березня 1939 – міністром охорони здоров'я та соціального забезпечення в уряді Ю.Ревая. Після окупації краю військами Угорщини емігрував до Праги, де працював лікарем (1939-1945). Хоча активною політикою не займався, однак 18 червня 1939 разом з Ю.Брацайком підготував меморіал до угорського уряду, в якому була поставлена вимога територіальної автономії та впровадження в установах української мови. В червні 1945 арештований управлінням контррозвідки «Смерш» і вивезений до Москви. 26 грудня 1945 особлива нарада при НКВС СРСР засудила М.Д. на 5 років виправно-трудоувих таборів. Клопотання про помилування 6 травня 1946 відхилили. 1 березня 1950 був звільнений з табору і повернувся до Праги. Жив під таємним наглядом чехословацької служби безпеки до самої смерті. Помер і похований у Празі.

Література: Довганич О. Міністри Карпатської України // Науковий Збірник Товариства «Просвіта» в Ужгороді. – Річник IV (XVIII). – Ужгород, 2000. – С.228-230; Пагира В. Закарпатці в діаспорі. Нариси про закарпатських емігрантів. – Ужгород: Патент, 1997. – С.111-112; Белень М. Карпатська Україна у портретах. – Ужгород, 1998. – С.81; Шандор В. Спомини. – Т.2. Карпатська Україна. 1939-1945. – Ужгород, 2000. – С.83-84. **М.М.Вегеш**